

Zingen voor het vorstenpaar in 1968

Martine Quaegebeur

Na deelname aan de schiftingsproeven voor de wedstrijd "Radioschoolork 1968" georganiseerd door de BRT, werd het koor van de voorbereidende afdeling van het Koninklijk Lyceum van Oostende uitverkoren onder 14 finalisten. In 'De Zeewacht' van vrijdag 21 juni 1968 schreef men dat het meisjeskoor van het Lyceum van Oostende erin slaagde om zich bij de finalisten te rangschikken. Dit schrijven had bij onze koorleidster, Mevr. Aimée Thonon, enigszins tot ongenoegen geleid. Zij was van mening dat de volledige naam van de school uitdrukkelijk vermeld diende te worden in de krant, want bij de lezer kon dit aanleiding geven tot verwarring, een link met het andere Lyceum van Oostende. In het 'Nieuwsblad van de Kust' daarentegen van 13 juni 1968, stond de naam van de school wel volledig uitgeschreven. Het lag dus aan het weekblad 'De Zeewacht' die fout of toch onvolledig berichtte.

Wellicht was Mevr. Lottin, directrice van onze school, er ook niet over te spreken. Als directrice van het Koninklijk Lyceum van Oostende bewaakte zij de reputatie van de school. Al bij al was haar schoolkoor van de bovenste plank. In 1968 werd ons schoolkoor, onder leiding van mevr. Aimée Thonon en de deskundige begeleiding van de Oostendse pianiste Mireille Vierstraete, voor de eerste keer laureaat in de reeks officieel onderwijs in de BRT-wedstrijd voor radioschoolorken. Voor de 4de keer werd het ook 1ste gerangschikt van West-Vlaanderen. Wij waren zielsgelukkig en trots op onze prestatie. Zowel in het 'Nieuwsblad van de Kust' van donderdag 4 juli 1968 als in 'De Zeewacht' van vrijdag 5 juli 1968 werd er een uitvoerige artikel aan gewijd. Toen schreef 'De Zeewacht' niet meer over het meisjeskoor van het Lyceum, maar wel degelijk over het kinderkoor van het Koninklijk Lyceum van Oostende dat de 1ste Prijs van België behaalde.

De geselecteerde meisjes van het koor van het Koninklijk Lyceum van Oostende in het Kasteel van Laken (Zaterdag 21 december 1968)

In het midden achteraan: Koningin Fabiola, Koning Boudewijn, pianobegeleidster Mireille Vierstraete en koorleidster Aimée Thonon. Vooraan rechts: Mevr. Lottin, directrice van de school

Naar aanleiding van deze onderscheiding, kregen wij een uitnodiging om op zaterdag 21 december 1968 kerstliederen te zingen voor ons vorstenpaar in het Kasteel van Laken. Het nieuws was als een geschenk uit de hemel, een ultieme bekroning van onze 1ste Prijs in de Wedstrijd "Radioschoolkoren 1968".

De vele repetities voor het optreden in het Kasteel van Laken, gingen door in de grote turnzaal van de school, want de akoestiek was er zeer goed. Meestal repeteerden we 's zaterdags of 's woensdags juist na de schooluren of op woensdag- en zaterdagnamiddag. In de grote hall beneden, waar ook geturnd werd, hing een bord waarop onze koorleidster de dagen en uren van de repetities schreef. Bij aanvang van het instuderen van de nieuwe liederen nam mevr. Aimée Thonon zowel de altjes, de mezo's als de sopraantjes steeds afzonderlijk. Wanneer de melodie dan goed in het gehoor lag, nam onze koorleidster telkens 2 stemmen tezamen en pas daarna de 3 koorstemmen. Toen we samen zongen, hoorden we hoe mooi de uiteindelijke samenzang wel klonk.

Destijds duldde mevr. Aimée Thonon geen afwezigheid van haar koorleden. Zij riep de namen af om onze aanwezigheid te controleren. En wee diegenen die er niet waren! Praktisch resulteerde dit in uitsluiting. Onze gedreven dirigente stond erop dat wij met wijd open mond zongen. Het was onze eerste onderricht in zang. Aimée Thonon zong ons stukjes van de liederen voor. Zij had een mooie, fijne sopraanstem.

Tijdens de repetities mocht absoluut niet gepraat worden, want praten was uit den boze en slecht voor de stem. Wij die het waagden toch te praten, werden daarop attent gemaakt. Dan vroeg mevr. Aimée Thonon waarover wij aan het praten waren, waarop we beschamend antwoordden. Als straf kregen we de opdracht om een opstel te maken over hetgeen we hadden gepraat.

Tegen de volgende repetitie diende het opstel ingediend te worden. Ooit had ook ik een opstel aan mijn been. In feite was mevr. Aimée Thonon een uitstekende dirigente en pedagoge. Enigszins was zij streng, maar aan de andere kant, zo innemend. Zij noemde ons 'Pietjes' en wij adoreerden haar. Aimée Thonon was een dynamische persoonlijkheid. Zij was als het ware een tweede moederfiguur die we koesterden en voor wie wij één en al bewondering hadden.

De turnlerares, die ook na schooltijd les gaf, was misnoegd over het feit dat het schoolkoor alsmaar in de grote turnzaal mocht repeteren, terwijl zij met haar leerlingen genoeg moest nemen met de kleinere turnzaal beneden. Zij ging er helemaal niet mee akkoord dat de turnzaal, waar alle nodige turntoestellen stonden, zomaar door het koor kon ingenomen worden. Ze deinsde er niet voor terug om in het openbaar haar ongenoegen te uiten. Mevr. Lottin, directrice van de school, droeg het schoolkoor op handen en trok partij voor onze koorleidster. Zij gaf de toestemming dat het koor permanent de grote turnzaal mocht innemen, want de akoestiek was er zo goed dat het enkel het koor ten goede kon komen. Vanaf toen waren turnlerares en koorleidster maar kwade vriendinnen!

We repeteerden dus intensief verder in de grote turnzaal. Twee Spaanse kerstliederen, speciaal voor de koningin uitgekozen, werden op het repertoire gezet. De Spaanse liederen zouden de koningin zonder enige twijfel bekoren, maar van Spaans hadden we geen kaas gegeten.

Het was een taal waarmee wij geen band hadden en voor ons was het Spaans maar moeilijk uit te spreken. Om dit probleem op te lossen, kwam Anto Diez, echtgenoot van Aimée Thonon, de repetities opluisteren. Hij was een bekende kunstenaar, een zeer vriendelijke en charmante persoonlijkheid. Zelf van Spaanse afkomst, schaaftde hij hier en daar onze uitspraak bij, want alles moest perfect zijn, zo ook onze uitspraak.

Tijdens de generale repetitie werd er gesproken over de aanspreektitel van de koning en de koningin. Voor de Koning was dit 'Sire', voor de Koningin 'Mevrouw'. Onze kledij diende piekfijn in orde te zijn. Voor de jongste meisjes was dit een groen kleedje zonder mouwen, met bovenaan witgroene streepjes. De oudere meisjes waren in een wit bloesje met zwart strikje en groenachtig rokje gekleed. De jongste meisjes hadden witte sokjes aan, de oudere meisjes panty's. We droegen kraaknette witte handschoenen en de groene kaften voor onze liedteksten, waren geassorteerd met onze kledij. Niets mocht over het hoofd worden gezien. We leefden als het ware in een ander tijdperk.

Bijgevolg had ons optreden heel wat stress te weeggebracht. De dag van ons optreden, zaterdag 21 december 1968, vergat ik thuis inderhaast mijn groene kافت met de liedteksten. Mevr. Aimée Thonon was er niet tevreden mee, maar geen nood, ze had reservekaften met liedteksten bij zich en het probleem was opgelost. Ik kon de liederen al lang van buiten, maar ik kon niet naast de anderen staan zonder kافت.

Gedurende onze busreis naar Brussel mocht evengoed niet gepraat worden. Onze koorleidster had ons gevraagd om rauwe wortelen mee te brengen en die in de bus op te eten. Ze beklemtoonde dat dit goed was voor de stem. Ze kwam rond met Euphonsiroop en wij waren verplicht een lepel in onze keel te laten glijden. Niet bepaald lekker, maar zo zouden we goed bij stem zijn voor ons optreden. Enkele meisjes werden wagenziek en kotsten het er allemaal weer uit. Het probleem werd evenwel opgelost door de beschikbare plastic zakjes in de bus.

Directrice mevr. Lottin was erg bevreesd om te laat te komen. Bovendien dienden we een hele tijd te wachten voor het hekken van het Paleis van Laken. We waren dan ook redelijk zenuwachtig voor het optreden.

We stelden ons op in de grote hall van het Paleis, verstijfd van spanning. Wellicht viel dit meteen op bij ons geliefd vorstenpaar toen ze de grote zaal binnenstapten en ons hartelijk verwelkomden. Ook onze koorleidster had het opgemerkt, maar stelde ons gerust. Na deze verademing, verliep ons optreden vlekkeloos. Aan de piano werden wij vakkundig begeleid door Mireille Vierstraete.

Ons vorstenpaar was zeer verheugd over ons optreden. Vooral Koningin Fabiola was verrukt over de twee Spaanse kerstliederen die wij speciaal voor haar hadden gezongen. De Koningin was enorm geïnteresseerd in onze zang- en schoolopleiding. Zo vroeg zij mij wat mijn moeilijkste vak was op school. Ik antwoordde, ietwat bedeesd, dat dit het Nederlands was, want ik deed noch graag dictee noch graag opstel. Daarop antwoordde de koningin: "*Het Nederlands is een mooie taal, maar is inderdaad... niet zo gemakkelijk*". Later zou ik te weten komen dat Koningin Fabiola een enorme inspanning deed om het Nederlands aan te leren. Wat mij opviel was de warme uitstraling en liefdevolle toewijding van ons vorstenpaar. Het was niet de eerste keer dat ik ons vorstenpaar in levende lijve zag, maar wel de eerste keer dat ik hen van zo dichtbij zag en hoorde spreken. Ik merkte op dat Koningin Fabiola een lage stem had.

Het gesprek met ons vorstenpaar verliep enigszins gemoedelijk. Maar opeens werd een dubbele deur geopend en twee donkerkleurige kortharige identieke teckels stormden de zaal binnen. Heel spontaan wierp ons vorstenpaar hen een balpen toe. Kwispelend en met nieuwsgierige oogjes baanden de teckels zich een weg tussen ons, de balpen beetvast. Het was geen alledaags gezicht, dit hadden we nog nooit gezien. Meteen was alle ijs en stijfheid gebroken en werd er uitbundig gelachen. Koningin Fabiola was zo lief en vroeg aan één van onze koorleden om een liedje te zingen, om het even welk. Het meisje, enigszins wat verlegen, zocht in haar kافت.

Met rode kaakjes haalde ze er een liedje uit, begon te zingen en opeens begonnen de twee hartveroverende teckels van Koning Boudewijn en Koningin Fabiola ijverig mee te zingen. Daarmee was alle spanning voorgoed verdwenen.

Naar aanleiding van onze uitnodiging op het Koninklijk Paleis van Laken, schonk, mevr. Aimée Thonon het vorstenpaar een tekening van haar echtgenoot Anto Diez. Namens het koor en het Koninklijk Lyceum van Oostende werd aan de Koning en de Koningin ook een keramiek van Paul Vermeire aangeboden.

Het was een succesvol optreden geworden.

Nadien werden wij door Koning Boudewijn en Koningin Fabiola uitgenodigd op een fijne broodmaaltijd: groentebouillon, sandwiches met kaas of hesp en lekkere chocolademelk. Alle remmen waren nu losgelaten. Ikzelf voelde mij daar niet goed bij, want wij waren toch op bezoek bij de Koning en de Koningin! Maar onze koorleidster zei er niet veel op en voelde empathie. We hadden immers vol spanning gezeten en een hele prestatie geleverd. Dit mocht dan ook wel eens. Daarna lachte ik hardop mee met mijn koorvriendinnen en het werd een gezellig samenzijn.

Met de mooiste herinneringen keerden we huiswaarts waar we bijlange nog niet uitgepraat waren en heel wat te vertellen hadden over deze bijzondere mooie dag.

We zullen deze periode blijven herinneren als een aangename en plezierige tijd. Later zou het schoolkoor, onder leiding van mevr. Aimée Thonon, meerdere prijzen in de wacht slepen. Onder het directeurschap van de Heer Smis-saert, zou Aimée Thonon zich evenwel afsplitsen van de school en haar eigen weg gaan. Zij zou 6 koren oprichten en daarmee furore maken tot ver in het buitenland. Voor haar muzikale verdienste zou mevr. Aimée Thonon dan ook verscheidene keren gelauwerd worden.

Bronnen

Nieuwsblad van de Kust, donderdag 13 juni 1968 23ste jaar nr. 24

Nieuwsblad van de Kust, donderdag 4 juli 1968 23ste jaar nr. 27

Nieuwsblad van de Kust, donderdag 4 juli 1968 23ste jaar nr. 27

Nieuwsblad van de Kust, donderdag 26 december 1968 23ste jaar nr. 52

De Zeewacht, vrijdag 21 juni 1968 nr. 25

De Zeewacht, vrijdag 5 juli 1968 nr. 27

**Met dank aan Caroline Gaziano
en Mireille Vierstraete**